

PORTADA

ACTUALITAT

ESPORTS

ECONOMIA

OPINIÓ

Firmes del dia

Triwwwwuna

Cartes al Director

Enqueste

diaridegirona.cat » Opinió

Militància lingüística!

CARLES LLORENS Quaranta-vuit hores abans de la Diada, participo en una reunió de pares a l'escola on, enguany, el meu fill comença la seva educació preescolar. Reunits a la sala d'actes, tot l'equip

directiu transmet una gran il·lusió. Fa goig veure mestres i professors tan motivats. A mesura que van prenent la paraula m'adono, però, que el somni de normalització lingüística que teníem fa trenta anys s'ha embarrancat completament en la gramàtica, en la fonètica, en la sintàctica... El meu fill, i els cent-cinquanta fills de la gent que m'envolten, tindran uns mestres que fan mal als pronoms, als forts i als febles, que no distingeixen les essos sordes de les sores, que fan servir el "pues" a tort i a dret, que tenen molts "proiectes", però cap projecte, etc...

En part em sorprèn. Tota aquesta gent no havien passat el nivell C, el B i no sé quants reciclatges? La directora, la cap d'estudis d'infantil, de primària, de secundària... ens insisteixen molt en el rigor que hi ha a l'escola: en horaris, en hàbits, en comportaments... Està molt bé. Ningú sembla tenir, però, cap mena d'exigència quant a la llengua! I el llenguatge és el 80% del que els nostres nens faran a l'escola! Ei, l'anglès, cap problema! Tres hores a la setmana des de P-3! Els vostres fills parlaran un anglès perfecte, ens diuen... Genial! Però, resulta que els nostres fills, a la vida, parlaran el 90% del seu temps en català... un mal català! O potser ja no parlaran català? Entre els més de cent pares que hi ha a la sala, ningú més que jo, llepafils, s'incomoda pels pronoms maltractats i la fonètica ferida? No ho sé. Ningú diu res. Jo tampoc. Només em remoc a la cadira.

Acabada la reunió general, ens reuneixen per nivells a les classes, per explicar-nos el curs que específicament afecta els nostres fills. Tot just estem asseguts, una mare demana que s'utilitzi el castellà... La mestra hi accedeix... Espero un moment a veure quines reaccions hi ha... Ningú diu res... Prenc la paraula. Explico que quan era infant, a l'escola, vàrem haver de fer servir el castellà, perquè ens entenguessin els nens que venien d'Andalusia. Quan vàrem anar a la universitat van començar a venir estrangers que només sabien castellà i

16/09/2008

totes les classes es van fer amb aquest idioma. Ara, trenta anys després, a l'escola del meu fill, no podem tornar a renunciar. Som un país d'acollida. Ningú s'ha de sentir estranger! Tampoc, però, nosaltres, els indígenes! Per tant, amb tota la cordialitat de la qual sóc capaç, proposo que parlem a poc a poc en català i, si s'escau, m'ofereixo a traduir després el que calgui a la mare... Silenci... La mestre diu que com vulguem... La mare, llatinoamericana, diu que li agradaria entendre-ho tot i que només ho entén tot en castellà. Surt un pare en defensa meua, uns altres posen cara que el debat els fastigueja... Després d'un moment de tensió, cedeixo, a condició que les properes reunions es facin ja en català. Tothom ho accepta.

Els mestres referits podrien parlar un millor català? Sens dubte. La mare en qüestió, una persona espavilada, capaç d'entendre fàcilment una llengua romànica, que no sembla pas que acabi d'arribar, el podria entendre? Segur! Per què, doncs, ni els mestres el parlen millor, ni la mare l'entén? Doncs molt fàcil, perquè diguin el que diguin certs diaris madrilenys, a Catalunya, no només no hi ha cap exigència en relació a la llengua, sinó que hi ha un complet relaxament. Més enllà de minories molt militants, els catalanoparlants continuen cedint sempre. Com que estem acomplexats de què diran, ningú s'atreveix a dir a un professor d'ESO una cosa completament lògica: dins d'un aula, la llengua ha de tenir uns mínims i, així, amb el català a Catalunya passa una cosa inconcebible que pogués passar amb el francès a França, a l'anglès a la Gran Bretanya i al castellà a Castella.

A un llatinoamericà no li cal parlar en català per viure, treballar i progressar a Catalunya. Davant dels col·lectius estrangers, de fet, tothom parla en castellà. Ens passa una cosa increïble: a Catalunya, avui, es pot estar de cara al públic, es pot ser cambrer, taxista o el que sigui, sense necessitat de conèixer la llengua del país. Això no passa enlloc més del món! És més, al restaurant, al taxi, quan tu et mantens en l'ús del català, tu ets el que et sent incòmode! El de l'altra banda, que no sap l'idioma del país, no se sent malament, perquè el tema ni se'l planteja!

Les coses, però, podrien ser molt diferents. Només que cent mil persones a Catalunya fessin militància lingüística, la truita faria completament la volta. No hi ha resistències al català. Gairebé tothom l'entén i, els que no l'entenen, l'entendrien si se'ls parlés. És per inèrcia que tothom acaba parlant en castellà. Només que una sola persona es mantingui en el català, ràpidament, tothom canvia. Cal, però, convicció. Feu l'experiment!

En definitiva: el problema, com sempre a Catalunya, no són els estrangers. El problema som nosaltres!